

Profesia

Profesia, ca și vocația, este o forță care ne invită să ne punem în slujba ei. Dacă vrem să exercităm una anume, această forță ne impune unele exigențe. Profesia se alege. Ne simțim chemați de ea în mod special, de exemplu când facem o alegere.

Mulți se simt chemați să îndeplinească ceva deosebit, în general de către o forță mai presus decât ei, care îi cooptează în serviciul său. Uneori, acest lucru se întâmplă împotriva propriei voințe, convinși fiind că exigențele aferente îndeplinirii sarcinilor îi depășesc din punct de vedere al abilităților. Se opun acestei chemări sau vocații, așa cum au făcut-o și câțiva profeți din Vechiul Testament. În cele din urmă, voința lor nu i-a ajutat la nimic, fiind nevoiți să se supună.

La o privire mai atentă, vedem că în fiecare profesie există o astfel de chemare, dar și că de cele mai multe ori suntem înzestrați cu anumite abilități speciale, obligatorii pentru practicarea meseriei respective, cei din jur așteptându-se să răspundem chemării, indiferent de prețul pe care îl plătim.

Nu avem parte de succes decât dacă răspundem acestei chemări. Eșecul apare atunci când încercăm să ne eschivăm, de

exemplu când ne dorim o meserie mai ușoară, care să nu ne solicite atât de mult.

Doar atunci când ne facem meseria cu devotament simțim că avem o viață împlinită.

Meseria de antreprenor este importantă pentru viața multor persoane. În numeroase profesii, ea constituie cel mai înalt nivel. Antreprenorul conduce o mulțime de indivizi cu meserii diferite, către un obiectiv și o reușită comune.

Mulți beneficiază de pe urma succesului unui antreprenor. Eșecurile nu îl afectează doar pe el, ci și pe colaboratorii cu care lucrează sau pe familiile acestora.

Poate că cea mai dificilă întreprindere, cea care presupune cele mai mari exigențe, îndeosebi din partea mamei, este familia. Întrebarea importantă este așadar următoarea: ce atitudine avem față de propria familie? Și, mai ales, ce atitudine avem față de conducătorul ei, și anume mama? Îi permitem pe deplin să reușească? Sau, într-un fel sau altul, îi refuzăm succesul?

O observație extrem de importantă pentru meseria și pentru demersul nostru antreprenorial: cine refuză să recunoască participarea propriei mame la succesul întreprinderii, își blochează materializarea succesului atât în viața profesională, cât și în propria firmă.

Tot ce ne reușește, i-a reușit mamei noastre. Tot ceea ce ratăm, au ratat și propriile mame.

Dacă mama se vede nevoită să se îndepărteze de noi pentru că îi respingem și îi judecăm greșit prestația, atunci mulți oameni se vor îndepărta de noi, la rândul lor, iar odată cu ei, și succesul nostru.

Cum putem avea succes în profesia și în demersul nostru antreprenorial? Cum putem avea succes în relații? Cum putem atinge succesul pe termen lung? Putem reuși dacă le permitem mamelor noastre să reușească odată cu noi.

În viața profesională, succesul are chipul mamei. Cel care își tratează mama cu respect și iubire are succes în profesie și în afaceri. În schimb, dacă mama se îndepărtează de noi, atunci și reușita ne părăsește.

Prin urmare, de unde începe succesul în profesie și în afaceri? El începe odată cu mama noastră.

Munca

Se spune că „munca ne îndulcește viața”. Partea a doua a acestei zicale, și anume faptul că „lenea întărește mușchii”, o trecem cu vederea aici. La ce bun să ai mușchii lucrați, dacă după o pauză în care te-ai odihnit nu îi folosești ca să muncești în continuare?

Tot ceea ce este viu se află într-o continuă mișcare, contribuind la menținerea vieții. Viața noastră se împlinește prin intermediul acțiunii și al unui efort continuu. Viața lucrează întotdeauna.

În primul rând, nevoile ne forțează să muncim. Viața e mai frumoasă când bucuria tipică ei ne determină să ducem la bun sfârșit o reușită. Bucuria vieții se transformă atunci în bucuria de a munci, iar bucuria de a munci se transformă în bucuria de a trăi.

Munca ne întristează atunci când viața ne întristează. Muncile obligatorii ne fac să ne simțim reticenți. Devenim sclavii muncii, slujindu-i mai mult pe ceilalți decât pe noi înșine.

Uneori, muncim pentru a ieși dintr-o situație neplăcută – o muncă ce ne permite să depășim greutățile prin care trecem în loc să ajungem să fim disperați și care ne ajută să rămânem în viață. O muncă ce ne aduce în secret bucurie, cel puțin în anumite perioade.

Eliberarea pentru a avea o viață împlinită este obținută prin muncă, care cel puțin într-o primă fază este una destul de grea, ușurată însă de perspectiva succesului.

Munca este însoțită întotdeauna de creativitate. Tot ceea ce evoluează și crește presupune o muncă. Tot ceea ce este util presupune o muncă. Tot ceea ce ne aduce bucurie atât nouă, cât și celor din jur, presupune muncă și reușim prin muncă.

Timpul lucrează pentru noi de fiecare dată când, în loc să încercăm să îl oprim în loc, mergem cu el. Timpul care trece este un simbol al acelor forțe creatoare care ne binecuvântează munca, deoarece, împreună cu ele, se află în slujba multor oameni, ajutându-i să evolueze. Succesul este urmarea serviciilor pe care le faci celor din jurul tău.

Munca pe care o prestăm este încununarea iubirii. Iubirea este mereu prezentă. Iubirii i se răspunde cu iubire și se reflectă în reușitele personale.

Câștigul

O muncă încununată de succes ne aduce câștiguri, ca un fel de răsplată. Ne bucurăm de aceste câștiguri, fiind niște recompense binemeritate ca urmare a muncii depuse. Pentru a ne bucura de ele, trebuie să corespundă muncii prestate.

Câștigurile înseamnă că în viața noastră au apărut mai multe oportunități, de care am profitat. Avem de profitat atât noi, cât și cei în slujba cărora ne aflăm prin munca noastră. Aceste câștiguri sunt în primul rând câștiguri de viață.

Este și motivul pentru care cerem, pentru munca pe care o prestăm, o plată corespunzătoare. Dacă această plată ne este refuzată, entuziasmul și randamentul scad și, odată cu ele, și bucuria de a trăi și performanțele individuale.